

слаба свѣтлина, между която прозираха тъмни човѣшки фигури, но отъ хотела нѣмаше никаква слѣда. Най-сетнѣ, друсането взе да намалява и азъ почувствовахъ, че пакъ трѣгнахме по шосе извънъ града. Какво значи това за Бога?! Файтонитѣ спрѣха. Прѣдъ насъ се изправи турчинъ съ фенеръ въ ржка. Файтонджитѣ вкараха файтонитѣ въ едно доста пространно мѣсто. При слабата свѣтлина на фенеритѣ, които се лвижеха насамъ-нататѣкъ, видѣхъ, че този голѣмъ дворъ бѣ пълненъ съ кола, и че фенеритѣ сѣ въ ржѣтъ на турци, които тосъ часъ наобиколиха файтонитѣ ни. Трѣбва да изповѣдамъ, че сърдцето ми захвана да тупти по-силно, гледайки тия тъмни видѣния съ оръжие на пояса. „Боже мили, кѣдѣ сме дошли!“ извика уплашена нѣмцойката. „Вижда се, че вѣщо въ хотелъ, файтонджитѣ сѣ ни довели въ нѣкое турско свѣрталище“ — се обадохъ азъ, като се мъчехъ да се покажа равнодушна — „естествено, че тукъ ми се харесва повече, отколкото да съмъ въ нѣкой европейски хотелъ. Въ краенъ случай, прибавихъ азъ, ще си останемъ въ файтонитѣ, нощта скоро ще прѣвали и на разсѣмване ще си продължимъ пакъ пътя.“ Най-сетнѣ се рѣшихме да трѣгнемъ слѣдъ ханджията, който ни поведе, Богъ знае на кѣдѣ, изъ тъмнината. Мѣстото, прѣзъ което минахме, бѣ прѣпълнено съ трапчини. При слабата свѣтлина на фенеря съгледахме, най-сетнѣ, че се изпрѣчи прѣдъ насъ едно малко низко здание. По нѣколко стѣнала на една импровизирана стѣла се изкачихме до помѣщението, което ханджията ни бѣ прѣдначилъ за ношуване. Подъ покривъ сме, помислихъ си, а пъкъ за останалото — добъръ е Господъ! Въ срѣдата на една доста голѣма варосана стая се намираше една масичка, едно столче, покрай двѣтъ стѣни бѣха приковани дървени скамейки, малко наклонени къмъ вътрѣшността на стаята, навѣрно, прѣдначачени за спане; на третя страна бѣха наредени едно до друго малки прозорчета, голѣмата частъ отъ черчеветата на които бѣха облѣпени съ хартия. На четвъртата страна имаше варосана печка, а на нея отгорѣ единъ голѣмъ ханджаръ Това забѣлѣзахме въ стаята, когато ханджията запали една мъжделива лампичка, която бѣ окачена на тавана надъ масичката. Слѣдъ това той отиде да ни донесе нѣщо за хапване, а съпътниците ми въ това врѣме продължаваха да проклинатъ злата сѣдба, която бѣ ги довела тукъ. Особено голѣмъ страхъ задаваше на госпожата ханджара. „Ще ни убиятъ!“ отчаяно въздишаше тя. И азъ не бѣхъ съвсѣмъ равнодушна, но не се бояхъ поне отъ подобно нѣщо. „Мисля, че нѣма защо да се боимъ, рекохъ азъ, толкова повече, че азъ имамъ съ себе си нѣщо, което ни гарантира пълна безопасностъ.“ Сѣтихъ се за прѣпорѣчителнитѣ си писма, отъ които едното бѣ за прѣседателя на берковското сѣдилище — славния поетъ Ив. Вазовъ. Разбира се, че въ това врѣме, около 11 часа прѣзъ нощта, не бѣ възможно да му се прѣдаде, ала хазиянътъ ни трѣбваше да узнае за него. Познайница на прѣседателя! Това сигурно ще ни прѣдпази отъ всѣкаква бѣда. Когато хазиянътъ се завърна, подадохъ му писмото и го попитахъ, да ли не е на близо къщата